

2 DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

7.-13.6.2013

Číslo 2. - neděle 9.6.2013

FABRIKA SVITAVY

VČERA JSME VIDĚLI...

... RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Madlen Hermanovou

Iva Dobrovolného

Barboru Lohniskou

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLEN RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

 Druhý den přehlídky totiž patřil právě jim. Když jsem ráno vstoupil do sálu kina Vesmír, recitátoři už stáli na jevišti a zabývali se probouzením svých rozespálých hlasů. Hladina energie ale lineárně stoupala, a tak se jeviště během okamžiku rozpochybovalo. Když přišla chvíle pro jazykolamy, jednotliví recitátoři už se vzájemně trumfovali. Bylo vidět, že karty jsou rozdány dobře. Atmosféra nahrávala těm nejlepším výkonům. Ke konci rozmlouvačky došlo na pár rad, jak se vypořádat s trémou (Na otázku: „Kdo má trému?“ se zvedl překvapivý počet rukou.) a dostali jsme i fyzikální přednášku, proč lidé v hledišti „sežerou“ tolik zvuku. Úplně nakonec si recitátoři došli pro zásoby čerstvého vzduchu a mohlo se začít.

Lektorkami této dílny byly, jsou a budou Veronika Kořínková a Barbora Svobodová. Obě studují dramatickou výchovu na DAMU a k lektorování se dostaly přes Radka Marušáka. Veronika Kořínková, jsouc ze Slovenska, je v Bratislavě vystudovaná loutkářka. To se projevilo i na směřování dílny, protože včerejší náplní bylo ožívování materiálu. Skupina se postupně pokoušela o animaci, konkrétně novinového papíru, až si nakonec každý vyrobil svou vlastní jednoduchou loutku. Těmi-to loutkami se potom účastníci snažili zahrát limeriky, které si sami napsali.

Obě lektorky se shodly, že letošní čtvrtá kategorie je skupina, se kterou se perfektně pracuje. Děcka jsou prý laskavá a to jak k lektorům, tak k sobě navzájem. Především jsou to lidé, které recitace baví a jsou motivováni vedoucími. Mnohdy možná až moc, občas se stává že dítě zrcadlí spíše svého pedagoga, než sebe sama. To byla ale jediná výtka, jinak si děvčata své svěřence nemohla vynachválit. S povděkem byl hodnocen i překvapivě vysoký počet chlapců.

S Veronikou jsem si povídal o výběru textů. Shodli jsme se, že v Čechách i na Slovensku má dětský přednes své evergreeny. Co by to bylo za blok recitátorů, aby se tam neobjevil alespoň jeden Fulghum, Suchý, (ač povídka „Nemilá příhoda“ patří k těm jeho méně známým), nebo poslední dobou čím dál tím populárnější Marian Palla. Slováci jsou prý víc „temnější“, zdaleka se neobjevuje tolik humorných textů, zato Havran od Poea jednoznačně boduje.

Těsně před vystoupením jsem se ptal vystupujících, co jim právě běhá v hlavičkách, a vznikla nám zajímavá asociační řada: očekávání, lidi, černý prostor, vesmír, modrá, promítačka, tóny, světla, strop, listí (...) musím na záchod, právě jsem se píchla špendlíkem, bolest, krev a slzy (...) uklonit se, potlesk, hvězdy, Hollywood, ženské, peníze... Zvláště z poslední části lze vyčíst, co mladí recitátoři od svého řemesla očekávají.

Pak už Jakub Hulák zahájil vystoupení a mohlo se začít s uměleckou činností...

Jan Mrázek

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLEN RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

Dnes se opět navracím, spolu s recitátory 2. kategorie a jejich lektorkami Kateřinou Šteidlovou a Petrou Jančovou, na Sladký ostrov. Zjišťujeme, že tam žije lidožravý Cukrový tvor, který hledá cestovatele, návštěvníky ostrova, aby je mohl sníst.

Cestovatelé ale drží při sobě, a tak se ze spárů Cukrového tvora mohou navzájem zachránit. Po chvíli Kačka lov kořistí přerušuje, jelikož přichází velká cukrová mlha, která zpomaluje pohyb všech na ostrově. Nakonec se všichni cestovatelé dostávají do bezpečí a tvora zahánějí.

To už se ale z dálky ostrovem nesou sladkoostrovní rytmy. Cestovatelé jim se zavřenými očima naslouchají a pod víčky se jim pomalu vytváří obraz domorodého obyvatele. Jak takoví domorodci vypadají? „Mají čokoládovou kůži a nosí želatinovou kožesíť.“ - „Jsou to perníčci a mají luky a šípy z marcipánu.“ - „Jsou celí z marshmallow a mají speciální lékořičový pendrek jako zbraň.“ a ještě mnoho dalších druhů domorodců zde žije. Každý má nyní toho svého živě v představách, a tak se v něj může během chvilky jednoduše proměnit, aby si vyzkoušel jeho tanec. Sladkovodní hudba vrhá obyvatele do shonu veselého víření. Když domorodci své rejdnění uklidní, usedají do kruhu.

Exkurz do života Sladkého ostrova stále nekončí. Skupina domorodých dětí nám přibližuje, jak u nich probíhá ráno (a svůj výstup nazývají Vatová válka aneb Jak dohnat matku k šilenství). Tamější ženy učí v době oběda dcery, jak udělat dobrý pokrm z cukrovinek a muži loví sladké zvěřstvo, aby jej s chutí zbaštili a po dobrém obědě usnuli. Babičky a dědečkové mají v podvečer poradu a před půlnocí velký šaman své domorodce uspává.

Cestovatelé se sice seznámili se sladkým životem, ale místním obyvatelům nerozumí ani slovo. Pokusí se tedy tuto cizí řeč pochopit a ostatním ji přeložit. Jednotliví sladkoostrovní obyvatele postupně vystupují, aby pronesli krátkou řeč. Překladatelé mají plné ruce práce, ale od jednoho z nich se například dozvídáme, že se jmenuje Siraka a nutně potřebuje nůž, aby mohl sníst kus svého sladkého těla. Po několika promluvách vystupují Kačka s Péťou, aby k cestovatelům také promluvily „sladkým“ jazykem. Všichni návštěvníci ostrova postupně překládají příběh, který vyprávějí. Jelikož je ale tato řeč opravdu složitá, asi v polovině se do děje velice zamotají, a tak příběh raději ukončují.

Základním věcem však porozuměli a je čas poslat vzkaz domů. Cestovatelé se snaží svým rodinám Sladký ostrov přiblížit co nejbarvitěji - vznikají mapy, tajné dopisy, vlašťovky... A jeden z pozdravů letí také k vám:

Andrea Pavlíčková

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLEN RECITÁTORŮ 3. KATEGORIE

Už jste někdy slyšeli o zemi, která se jmenuje Olténie? Já ne. Pro recitátory 3. kategorie je Olténie známou krajinou. V dílnách, které na sebe jako příběh navazují, tuto zemi objevovali už od pátečního odpoledne. Před začátkem děti spontánně malují cestu na tabuli, dopisují si cestovatelské deníky. Lektorka Jana je všechny zná jménem, přátelsky se s nimi vítá.

„Mám rád kávové bonbóny, jsem po nich hyperaktivní!“ „A k čemu ti to je, jak to podporuje tvořivost?“ Zachycuji rozhovor dvou autorů mapy na tabuli. Během této dílny zjistím, že všichni recitátoři jsou značně kreativní a nebojí se tuto svou zbraň použít při společné práci.

Předtím, než se znovu ocitnou v Olténii, dají si společně zeleninový kompot – někteří z hráčů jsou celeři, jiní mrkve, další rajčata a poslední skupinou jsou petržele. Každý si hlídá své místo na talíři (na židli) a jen pokud s kompotem někdo zamíchá, zvednou se třeba mrkve a vymění si místa. Ten kdo drží vařečku a míchá, se však chce do kompotu taky dostat. Není tedy divu, že je z toho v některých chvílích pěkný „miš-maš“ a boj o holý život.

Když hra skončí, nasýtí Jana mou touhu dozvědět se o Olténii více. „V Olténii žije svobodný princ, co se chce oženit s princeznou odvedle.“ Princezna Mimi je pěkná potvůrka, žije v blahobytu a nedá se utáhnout na vařené nudli, jen tak nějaký dárek ji nepotěší. Princ se rozhodne, že pro Mimi vynalezne speciální stroj a tak si získá její přízeň a posléze i ruku.

Děti se rozdělují do skupin a pomáhají s vynalézáním stroje pro princeznu. Třída střední zdravotnické školy se rázem proměňuje ve vědeckou laboratoř plnou vývojářů. Výsledkem jejich snažení jsou unikátní vynálezy: ovladač myšlenek, univerzální drbátko, lichotivá komora a myčka pro princeznu. (Zde pozor! Nejde o myčku na nádobí, jak by se mohlo z názvu zdát. Myčka vám bez jakékoliv námahy vyčistí zuby, umyje vlasy a nohy a nakonec vás vyklopí do postele.) Princezna se však definitivně nerozhodla, že si prince vezme za muže ani po předvedení originálních dávků, přestože všechny stroje byly výsostně funkční! Místo toho prince pozvala na veřpové hody! A ty už jsem já bohužel nestihla... Prchající na diskuzi o dnešních představeních, přemýšlím, zda princ nakonec princeznu Mimi získal a pokud ano, zda to stálo za to. Každopádně, pokud si kladete stejné otázky jako já, zeptejte se recitátorů 3. kategorie, ti budou znát odpověď.

Tereza Strmisková

VČERA JSME SI VŠIMLI...

DÍLNÝ RECITÁTORŮ 2. A 3. KATEGORIE

letícího pozdravu

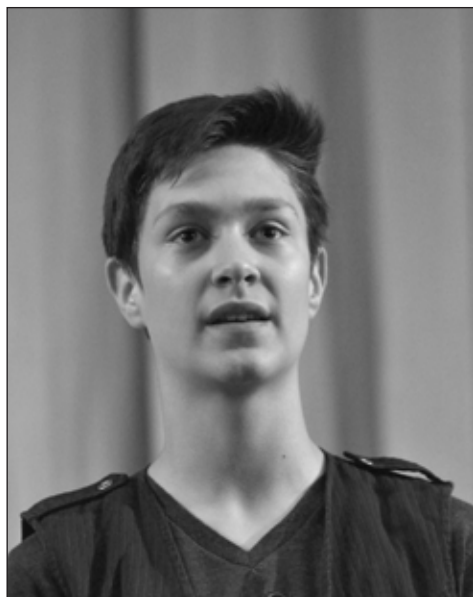
cestovatelky z 2. kategorie

obyvatelky Olténie

VČERA JSME VIDĚLI...

... RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Jakuba Moulise

Kamilu Kolářovou

Daniela Blehu

ZAPSALI JSME...

...Z BESEDY LEKTORSKÉHO SBORU S RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE A JEJICH DOPROVODEM

 Tato beseda je tradičně pro redaktora oříšek. Probíhá totiž vždy tak, že šestičlenný lektorský sbor se rozdělí na třetiny, čímž vzniknou tři diskusní kroužky, mezi nimiž nebohý redaktor musí pendlovat, aby pochytil co nejvíce. Může taky zasednout napevno do jednoho kroužku, to pak ovšem riskuje, že mu unikne něco zajímavého. A tak radši běhá sem tam a nakonec zjistí, že nepochytil vůbec nic. Snad kromě atmosféry, která je v každé místnosti vždy zcela rozdílná.

Sobotní beseda se odehrávala netradičně v prostředí knihovny, inspirativně mezi regály plnými knih. Začala-li být diskuse nudná, měl každý (včetně lektorů) možnost zalistovat si v některé z nich. Uprostřed toho všeho byl stabilně největší kroužek, kterému předsedali lektoři František Kaska a Jakub Doubrava.

Pánové začali ze široka, samozřejmě upozornili, že jejich povídání není žádná kritika. „To, že jste tu všichni zajímavé osobnosti, považují za samozřejmost!“, prohlásil na závěr úvodu Jakub Doubrava, a mohlo se začít s povídáním, které nebylo kritikou.

Spojení „charismatická osobnost“ padalo v souvislosti s mnoha recitátory a ve všech kroužcích. Hned první osobností byla Natálie Postlová, kterou chválil hlavně Jakub Doubrava a zmínil se, že okamžitě získala jeho „fokus.“ Něco takového muselo mladou recitátorku jistě potěšit. V jiném kroužku dostala Natálka zase přívěsisko: „Neuvěřitelně uvěřitelná.“

Stačilo se proplést jen mezi několika regály a už jsem se dostal do společnosti další. Tady byly hlavními osobami Gabriela Sittová a Vlasta Gregorová. Přišel jsem ve chvíli, kdy se probíral „Chlap, děd, vnuk, pes, hrob“ a Ivo Dobrovolný. Mluvílo se o neoddiskutovatelné kráse tohoto Werichova textu. Lektorky recitátorovi vytýkaly, že tohoto jazykového „Werichovství“ plně nevyužil. Potom se pozornost přesunula k „Manžestrovým kalhotům“ od Wiliama Saroyana. Pokud vám na vystoupení přišlo, že textu ne zcela rozumíte, že vám tam snad chybí nějaká zásadní informace, chyba nebyla na vašem přijímači. Filip skutečně jednu důležitou část nevědomky vynechal, což jeho jinak pěknému výstupu uškodilo.

Poslední diskusní kroužek se nacházel ve vedlejší místnosti a po celou dobu si držel svou intimitu a akademičnost. Lektorkami byly Eliška Vobrubová a Jana Portyková. Zachytil jsem chválu na Emmu Ulcovou, která vyprávěla o Horácovi. Jistě si to pamatujete, text zazněl jako poslední a byl postaven na opakování toho, že Horác postupně užírá členy rodiny. Když má text nějakou část která se opakuje, může to být kámen úrazu. Emma ale byla chválena, že tento absurdní, takřka nicneříkající text dokázala pojmut živě a zajímavě. Práce s pauzou byla rovněž zmíněna. Dále zde v této souvislosti zazněla ta důležitá herecká i recitátorská pravda: „interpret musí sloužit textu, ne naopak.“

Myslím, že recitátoři mohli být jen spokojeni, protože tato beseda s lektorským sborem nebyla kritikou, ale rozbohem jednotlivých vystoupení. Navíc pro zhrzené duše už byl tou dobou o patro výš přichystán raut, ale to už je jiná pohádka...

Jan Mrázek

ZAPSALI JSME Z...

DISKUSNÍHO KLUBU PRO DOPROVOD RECITÁTORŮ II. A III. KATEGORIE

 V nehostinné poměrně tmavé třídě Střední zdravotnické školy se schází Ema Zámečníková s doprovody recitátorů a diskutuje s nimi o přednáškových výkonech. Včera se mluvilo o čtvrté kategorii a diskutovali rodiče a pedagogové recitátorů z kategorií II. a III.

Struktura diskusního klubu je stejná – nejdříve se vytipují texty, o jejichž přednesu chtějí diskutéři mluvit, a pak mají všichni možnost se k nim vyjádřit. Na závěr Ema Zámečníková shrne a přidá to, o čem mluvil lektorský sbor. Během diskuse zároveň Ema upozorňuje na důležité teoretic-

ké i praktické věci týkající se uměleckého přednesu dětí.

Tentokrát byly předmětem zájmu zúčastněných texty J. Schneidera Zrza, A. B. Coatsové Horác, J. Suchého Nemilá příhoda, P. Cmírala Miluju tě čím dál víc, L. Rostena Pan Kaplan má stále třídu rád.

Při diskusi se vynořily tyto otázky:

Jak pracovat při přednesu s vadami řeči? Je možno s nimi recitovat a nebo ne? Účastníci usoudili, že záleží na tom, zda má recitátor co divákům předat. Pokud si za textem stojí a chce něco dál předat, vady řeči přestáváme vnímat. „Vylezou“ naopak v případě, když není co sdělovat. Přednes textu také může být vhodnou motivací pro návštěvu logopeda.

Máme ctít při přednesu verš? Samozřejmě, z básnického textu prozaický udělat nelze. Při přednesu bychom měli zachovat i formální členění verše – a to často není jednoduché.

Jak vhodně vybrat úryvek z obsáhlejšího textu? Záměrně. Je třeba, aby úryvek měl jednoznačnou expozici a jasnou pointu. Nemůžeme se spolehnout na to, že diváci text znají. A u přednesu se nelze vrátit zpátky, jako když čteme knihu. Hodí se povědomí o dramaturgii jako oboru a je třeba i cit. A neporušit jazyk a styl autora. To se týká i tzv. mužských a ženských textů. Někdy se prostě nehodí, aby dívka mluvila v mužském rodě a naopak. U pásem krátkých veršů nebo jiných textů je důležitá celková struktura a vypointování jednotlivých částí.

Je správné vkládat do recitačního vystoupení i pohyb? Gesta? Je to běžné, ale pohyb či gesto musí být funkční, vycházet z niterné potřeby, nelze ho vložit vnějškově, nemotivovaně. Pak překáží a je nepřírozené.

Je přednes jen pro posluchače a nebo i pro diváky? Jednoznačně pro diváky – k vyznění textu přispívá mimika i případná gesta, držení těla, kostým. Zrakový vjem je důležitý.

Zapsala Iva Vachková

NA SLOVÍČKO S...

...RECITÁTORY 4. KATEGORIE

ROZHOVOR S HUGO HRONEM

(TEXT RAGNARA HOVLANDA – KONEC BEATNIKŮ V MIDTHORDLANDU)

A víš kdo jsou to beatníci, znáš to téma? Jak jsi se k tomu vlastně vůbec dostal?

Beatníci, to byli takoví rebelové, kteří vznikli v padesátých letech v Americe. Recitovali básničky, byly mnohdy až sprosté. Prostě jistá forma rebelie vůči té posazené moci, bylo to takové vtípné období. A já se do toho vžil, protože je to o dvou klucích, vlastně mého věku, kteří pořád sami sebe hledají a zkouší nové styly a najednou přijde vlna beatníků, tak si to teda taky vyzkouší, ale zjistí, že to není ono.

Jak dlouho recituješ?

Už si přesně nevzpomenu, ale byl jsem tu i loni...asi pět let.

A jak se tvoje texty za tu dobu proměňují? Cítíš, že se vyvíjíš?

Já myslím, že ty texty se mě vždycky snaží posunout někam výš. I má lektorka Janča – Jana Lukasová – to tak vždycky nastavuje. Snažíme se texty vybírat spolu, zkoušíme různé dobré knihy a je to takový příjemný, nenásilný způsob.

Předpokládám, že čteš. Máš nějaké oblíbené autory?

Jo! Čtu Ivana Vyskočila, toho mám strašně rád. Líbí se mi jeho styl psaní, ty jeho povídky jsou až absurdní. S textem od něj jsem tu byl loni a v něm jsem se našel. Měl jsem „Zápas s držadlem“ a je to z knihy „Vždyť přece létat je snadné“. Tuhle knížku jsem si přečetl několikrát.

Recitace – sice dobrý, ale co škola, co škola?

Chodím do tercie na gymnasiu v Uničově. Pak bych chtěl studovat architekturu, to je takový můj umělecký sen.

ROZHOVOR S MATĚJEM ŠUMBEROU

(TEXT KARLA BARTUŠKY – RELATIVNOST POHYBU A KLIDU)

Co je to za text?

No, to je z učebnice fyziky. My přemýšleli, co si vezmu, hledali jsme nějaký nový směr a tohle nám přišlo zajímavé.

Tak to by ses mohl podělit, co recitace takového textu obnáší.

Museli jsme si najít nějaký podtext, něco víc, než jen ta fyzikální fakta. Našli jsme si tam fóry i celý příběh. Pokaždé to dělám jinak. Jak se tam obracím na to publikum, upravuju to podle toho, jak mi odpoví.

A ty jsi dobrý fyzikář?

No, celkem jo. Já tu fyziku docela ovládám.

Jak dlouho recituješ?

S recitací jsem začal v první třídě. Takovéhle performance mě vždycky bavily. A my měli i docela aktivní učitelku, v tomhle ohledu. Tak jsem u toho zůstal. Teď hraju divadlo, dělali jsme povídku od Woodyho Allena.

A máš nějaké oblíbené autory?

Mam rád Gaardera, toho bude recitovat za chvíli kamarád. Tajemství karet je moje oblíbená knížka. A Saroyana. A baví mě filmovat, mám rád takové ty klasické dobré filmy, jako Vykoupení z věznice Shawshank nebo Společnost mrtvých básníků.

Jan Mrázek

VČERA JSME VIDĚLI...

... RECITÁTORY 4. KATEGORIE

Blanku Čížkovou

Huga Hrona

Matěje Šumberu

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS...

...ALENY PALARČÍKOVÉ, LEKTORY SEMINÁŘE R

V minulém čísle jsme se ptali G. Sittové na otázky kolem přednesu, tentokrát jsme oslovili Alenu Palarčíkovou. Záměrně jsme jí pro srovnání položili tytéž otázky.

Co je pro tebe dětský přednes?

Když dítě přednáší. Nebo když s v dramatu čteme knížky a hledáme nové texty, když vybíráme, debatujeme, probíráme úskalí úryvků, hledáme smysl metafor, vnitřní pohnutky hrdinů příběhu, významy skryté za verši, když se bavíme, trápíme, dojmáme... hledáme, jak to předat na vystoupení divákům...

Kudy vedly tvoje první kroky v recitaci?

Nejdřív to byla povinná školní vystoupení typu k MDŽ, od 14 let jsem začala chodit do dramatického oboru LŠU k Věře Pánkové, na základě od ní dodnes ve své práci navazuji.

Je nějaký rozdíl ve vnímání textu, pokud jste

- A) divák
- B) pedagog
- C) porotce?

Pokud máme na mysli, jak vnímám recitovaný text, pak i když jsem divákem, většinou stejně do vnímání promítám všechny své lidské, tedy i pedagogické zkušenosti. Jako porotce se musím víc soustředit, pečlivě sledovat...

Rozdíl mezi přípravou dospělého a dětského recitátora

U malých dětí je důležitější zaujetí než technika. I když i techniku je třeba pomaličku pěstovat. Začínáme drobnými texty, aby se naučily základům-práce s podtextem, představou, komunikace s divákem... Používáme jak nové texty, z naší četby, tak i „osvědčené texty“. S dospělými recitátory ještě víc hledáme text „na tělo“. Snažíme se dovést je k vlastní recitační tvorbě.

Co je pro tebe nejobtížnější při přípravě recitátora?

Trošku si tu otázku upravím. Co je pro mě nejobtížnější při výuce recitace? Zaujmout a získat pro přednes co nejvíc dětí z těch, které ke mně do ZUŠ přicházejí. Aby měly chuť číst, hledat a interpretovat svoje témata, aby pochopily, že je to obohací.

Ptala se Iva Vachková

NA VÝZVĚDÁCH U...

Kateřina Šteidlová:

Cestování k přednesu / asi déle nesnesu. / To si vždycky říkám, / když do textu rýpám. / Tečka, čárka, intonace, / pane bože, to je práce! / Je to dřina převeliká / pro dítě i trpaslíka. / Kdo to jednou překoná, / čeká ho má poklona.

Petra Jančová:

Odpověděla komiksem, který bude zveřejněn v některém z příštích čísel.

Jana Jurkasová: Díky čtení kvalitní literatury jsem začala mít chuť se o svůj zážitek z četby podělit s ostatními. Tím nemám na mysli jen potencionálního diváka, ale i děti, kterým jej předávám při hodině přednesu.

Jana Loosová: Jako začínající učitel literárně-dramatického oboru jsem cítila potřebu stát „na druhé straně“, tedy přejít od diváctví k interpretaci. Vlastní zkušenost mi pak nabízí i vedení dětí v přednesu k jedinečnému osobitému projevu.

Veronika Kořínková: Lahká, lebo ma na nej sprevádzali najlepšie pradensové pedagogičky Saška Skořepová a Jarka Čajková. Touto cestou by som im veľmi rada poďakovala.

Barbora Svobodová: Má cesta k přednesu začala naučením prvních slůvek. Od přednášení „ham a „e-“ jsem se postupem času, díky dramatickému kroužku, dostala až k přednesu na jevišti. Ve své cestě hodlám pokračovat celý život, neb je to opravdu běh na dlouhou trať.

... LEKTORŮ DÍLEN PRO RECITÁTORY

Jaká byla Tvá cesta k přednesu?

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE B

OD PŘÍBĚHU KE SCÉNÁŘI

 Když se ráno setkávám s Irinou Ulrychovou na chodbě a ptám se jí, zda se mohu podívat na první část jejího semináře nesoucího název *Od příběhu ke scénáři*, odpovídá mi maličko zklamaně: „Vždyť to bude první setkání, tam nic moc neuvidíš...“ Opak je pravdou.

Po deváté se zavřou dveře salónku restaurace Fabrika, kde se seminář odehrává, za posledním příchozím a paní Ulrychová nás mile vítá. Se skromností sobě vlastní vysvětluje, co se na dílně bude dít. Seminář se bude nést v duchu starého přísloví: „Chceš-li někoho nasytit pro jeden den, dej mu rybu. Chceš-li ho nasytit na celý život, nauč ho plavat“. Účastníci tedy nemohou očekávat, že dostanou nabídku konkrétních textů a přesný návod, jak z nich vypracovat scénář, ale mají možnost nahlédnout pod pokličku metodické práce a získat tak cenné zkušenosti pro své další pedagogické působení. Jak se ukazuje při seznamování se, nikomu z účastníků to ani v nejmenším nevádí. Všichni spokojeně pokývují hlavou a těší se na společnou práci. A můžeme se do ní hned pustit.

Svá jména si procvičujeme znovu, když tvoříme řadu dle abecedně řazených počátečních písmen našich jmen a dozvídáme se, odkud kdo pochází, při stavění se do míst pomyslné mapy naší republiky. Aktivita jsou sice pro většinu z nás známé, ale právě díky nim se společně ocitáme ve volném prostoru, v němž zůstaneme i po zbytek dílny.

Tradiční chůzi prostorem zastavuje kouzelné slůvko „štronzo“ a dozvídáme se, že právě stojíme na svitavském náměstí. Vycházíme z pozice, ve které jsme se zastavili a navzájem si sdělujeme, kdo jsme a co na náměstí děláme. Znovu se rozcházíme, abychom opět zůstali nehybně stát, tentokrát na palubě Titaniku. Na ní se objevuje kuchař, který právě upustil talíře, opravář lodi či zděšený kapitán. Postupně se ocitáme také v restauraci, do které má přijít kontrola, v učitelské sborovně nebo na pouti.

Jestliže jsme do této chvíle pracovali individuálně, od teď přecházíme k interakci, které se budeme držet po zbytek trvání dnešní dílny. Stejně jako v předchozím kroku sdělujeme, kdo jsme a co právě děláme v čistice odpadních vod nebo na plese, ovšem s ohledem na to, čím se stal partner, se kterým jsme ve dvojici... Další vzniklé situace už krátce rozehráváme a vznikají tak zajímavé momenty. V nich se objevuje například muž snažící se ukrást na plese televizi, učitelé výtvarné výchovy, kteří mají problém s nedostatkem čtvrtků či manžel neprojevující zájem o svou ženu.

Než se vrhneme do další práce, je čas krátce shrnout dosavadní dění. Postupně rozebíráme situace a vztahy, které vznikly. Zaměřujeme se na přesné pojmenování prostředí, postav a jejich motivací. Docházíme k tomu, že zatímco některé dvojice při akci nestihly ani rozlišit pohlaví své postavy, jiným ihned po započetí jednání docházely i ty nejmenší detaily. Máme proto nyní prostor, abychom ve vybraných situacích pobyli delší dobu a mohli blíže poznat i postavy v nich jednající. Díky tomu naše následné výstupy získávají konkrétnější podobu: Zlodějům se podařilo televizi nejen ukrást, ale také ji automobilem převézt na místo, kde se ji snažili prodat. Učitelé se nakonec domluvili, že formou protestu vyvinou nátlak na ředitele, aby jim přidal peníze na výtvarné potřeby. A když laxní manžel vidí, že hrozí, že by jeho paní mohla jít tančit s někým jiným, rychle se sebere a dámu k tanci vyzve sám.

Po každém výstupu opět rozebíráme, kdo se s kým setkal, kde to bylo, kdy a proč. Zodpovězení těchto otázek je stěžejní pro vystavění dramatické situace. Současně se vždy po výstupu všichni snažíme fabulovat další vývoj nastíněných situací. Docházíme k poznání, že i ze zdánlivých malicherností se může postupně vyklubat celé drama.

Ačkoliv seminář plyne tak příjemně, že na nikom nejsou ani po půltřetí hodině práce znát žádné známky únavy, přichází krátká přestávka. Po ní na nás čeká paní Ulrychová s úryvkem pohádky o čepičáři, od kterého nikdo žádnou čepici nekoupil, a tak odcházeli zpět domů s plným pytlem čepic. Nyní je naším úkolem ve dvojicích vymyslet důvod, proč od něj nikdo čepice nechtl a svůj nápad dramaticky ztvárnit. Přicházíme s různými vysvětleními. Jedna skupina zdůvodňuje problém tím, že lidem ve vsi byly čepice malé, neboť čepičář dorazil do vesnice lidí s velkými hlavami. Další předvádí čepičáře s tak chabými prodejními schopnostmi, že si ho na trhu nikdo ani nevšimne. Přichází i pohádkové vysvětlení – čepice dělají člověka neviditelným a jelikož jednu z nich má na hlavě i čepičář, lidé jej nevidí a nemohou si od něj čepici koupit, ačkoliv by ji potřebovali... Vymýšlíme a předvádíme další a další důvody, které ovšem tentorát musíme držet ryze v rovině reálné. To je nutné pro další práci, kterou ale budou muset semináristé nechat až na zítra.

Čas semináře se pro dnešek bohužel naplnil. Aby ale zítra mohla práce plynule pokračovat dál, dostáváme za úkol zaznamenat situaci, kterou jsme dramaticky ztvárnili, do scénáře. Každý z dvojice vytvoří svůj scénář, aniž by jej konzultoval se svým partnerem. Zítra bude jistě zajímavé porovnat, v čem se scénáře lišily.

Ačkoliv mě Irina Ulrychová ráno upozorňovala, že toho dnes moc neuvidím, odcházím ze semináře nadmíru spokojená. Přátelské atmosféry, nenásilného způsobu práce a předání důležitých poznatků si jistě nevážím jen já, ale i všichni semináristé. Při odchodu jim závidím, že se na dílnu zítra opět vrátí – ze slov paní Ulrychové je patrné, že tohle byl teprve začátek!

Andrea Pavlíčková

VČERA JSME SI VŠIMLI...

SEMINÁŘE B

VČERA JSME VIDĚLI...

MOJE TETA MORSIE

CO DEN DAL RECENZE

MOJE TETA MORSIE

V inscenaci *Moje teta Morsie* vycházel soubor DIPAČÁPI, Praha 5 – Zličín pracující pod vedením Dany Svobodové a Karla Tomase z povídek Chrise Priestleye. Z vnitřního zaujetí souboru je jasné, že pokusit se o žánr hororu bylo pro něj lákavé a bavilo ho to. A udělat horor na jevišti není rozhodně snadné. Hororovou atmosféru nastolují velmi silně hned v úvodu a hodně tomu pomáhá i zvolená hudba. Nicméně u této atmosféry vše zůstává a ne vždy se ve všech příbězích orientujeme a není jasná jejich tematizace a důvod propojení. Především proto, že jsou používány různé výrazové prostředky – jak činoherní herectví založené na psychologii, tak prostředky epické, stylizované, obrazové zkratky. Napětí především v postojích a zkratkách, ale už ne tolik v činoherním herectví. V celé inscenaci také sledujeme řadu motivů a odboček, které pak jsou opuštěny a nikam nevedou (například v prvním příběhu vzkaz pověšený na věšák). Takže si klademe řadu otázek. Například, jak souvisí přísnost učitelky se zjevnáním žáků v domě a s těmi příběhy předtím? A první příběh je v závěru blouděním nebo halucinací? A tak podobně. I když v inscenaci nacházíme zajímavé momenty, celku by prospěla přesnější dramaturgická výstavba a konkrétnost jednání a situací. Ale v každém případě jde o zajímavý pokus o tento žánr, který nás přes všechny uvedené problémy vede k přemýšlení a je dobře, že jsme měli možnost inscenaci vidět. Od vedoucích se členové lektorského sboru dozvěděli, že se s dětmi zabývali tématy viny a svědomí a to pro ně nesporně mělo smysl.

NERUDÁRIUM

Kdyby viděl představení inscenace *Nerudárium* DS ZŠ Školní z Bechyně Jan Neruda, určitě by se mu líbilo. Duch jeho povídek, včetně jisté melancholie, zůstal zachován a

přítom byl sdělován současnými divadelními prostředky, s pochopením a vztahem mladých lidí k němu a adekvátně jejich věku (dramatizace a režie František Oplatek). Prostě jednoduchými prostředky působivě udělané 19.století. Hrají si především s tématem veřejného mínění, všechno je od počátku motivicky promyšlené a všechny motivy předznamená už v expozici. Důsledně exponují příběh postavy, o které se právě vypráví a vzhledem k této důslednosti si mohou pohrát s detaily i u postav ostatních. Také zcizovací „vzájemně pošťuchovací“ momenty jsou funkční a jen potvrzují radost ze hry. Výborně (a „erotic-ky“) funguje například vztah žen s doktorem přes ruku – jeden z příkladů, kdy jdou nad Nerudu v tom smyslu, že v jeho povídce není zdůvodněno, proč je doktor u žen oblíben a oni si svůj výklad našli. Podobně hledali také u Vorla a jeho smrt je navíc v podstatě připravena úvodními funusy, takže nepůsobí příliš tragicky. A v duchu celku byla taky živě interpretovaná kramářská píseň. Při interní poradě lektorského sboru zaznělo, že je to takové „kamarádkské pošťuchování s Nerudou“. Od vedoucího se členové lektorského sboru dozvěděli, že se s dětmi dlouho zabývali Nerudovým textem, protože jej měly jako povinnou četbu a ne zcela všemu rozuměly, tak si společně začali hledat v něm témata a společný svět – například ve srovnání života v maloměstě – Malá Strana krát Bechyně. A tahle práce se v inscenaci rozhodně zúročila.

TÁTOVÉ A MÁMY MUSÍ TU BÝT S NÁMI

Taneční studio Light
při ZUŠ Na Popelce z Prahy 5 pracující pod vedením
Lenky Tretiagové se představilo

s inscenací *Tátové a mámy musí tu být s námi*, která vychází z předlohy Reného Goscinyho *Malý Mikuláš*. Vše se odvíjí od hudebně taneční kompozice, ale s prvky činohry a při zachování rozměru tanečnosti nese silné tematické sdělení týkající se vztahu rodičů k dětem. Nejsilněji dokážou vyjádřit dramatickou situaci prostřednictvím pohybu a tance a většinou k tomu nepotřebují slova. Jako příklad si můžeme uvést ztvárnění dětského kola, na které usedá nejdříve Mikuláš a pak tatínek nebo hádku tatínka a maminky, kde slova převálcuje silně sdělný pohyb. Na počátku se slovně sdělují jen důležité informace a to podstatné pak pohybem na instrumentální hudbu. Ale pak se po jisté době inscenace láme v tom smyslu, že se začíná do hudby i zpívat a více hovořit. A vzhledem k tomu, že mluvní složka není právě silnou stránkou souboru, je tento zlom problematický i proto, že lečemu není rozumět. Ale inscenace se láme i v tom smyslu, že zatímco první část je více věnována konkrétním Mikulášovým patáliím, druhá část se pak zaměřuje na vztahy rodičů a dětí obecněji. Názory na tento přístup se mohou lišit, ale rozhodně je třeba ocenit, že i když to byla groteska, vybrali si závažné téma, které se postupně snažili budovat. A ocenit je třeba také to, že mají všichni partnerské citění, napříč všemi věkovými kategoriemi dětí a mladých lidí zapojených do této produkce. A také tím nás rozhodně oslovili.

Alena Exnarová

VČERA JSME VIDĚLI...

NERUDÁRIUM

VČERA JSME VIDĚLI...

TÁTOVÉ A MÁMY MUSÍ TU BÝT S NÁMI

ZAPSALI JSME Z...

DISKUSNÍHO KLUBU PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

MOJE TETA MORSIE

Dětští diváci ocenili hudbu, příběh sester, postavy dětí – duchů, práci s tlumeným fialovým osvětlením, postavu Charlotte a moment, kdy si uvědomila, že v zrcadle vidí sebe sama. Za prvky, kterým se nepodařilo zapůsobit hororovým (strašidelným) dojmem, ačkoli to zjevně bylo jejich cílem, označili příběh Matheův a postavu učitelky, tety Morse – nutno však podotknout, že všechny děti viděly pouze dopolední představení, na němž se podle slov pražského souboru výrazně neblaze podepsaly nepříznivé okolnosti počátku jejich vystoupení: představení nebylo ohlášeno, když hudba začala hrát, nebyli herci na svých místech a v nastalém zmatku a stresu jim pak dělalo potíže se soustředit. Děti ze souboru se svěřily i s důvodem, proč se chopily hororového žánru. Chtěly se naučit vytvořit a udržet napětí a herecky zvládnout role, které od nich vyžadují po celou dobu inscenace soustředění a vážnou tvář, což považovaly za náročné. To se jim dle našeho soudu v odpoledním představení povedlo.

NERUDÁRIUM

„Malá Strana, velké věci, životy končí v peci“. Takto pregnančně vyjádřili mladí diváci vlastním příslovím téma inscenace. V příběhu paní Rusky reflektovali pozitivně její „upřímnost“, zároveň ale zdůrazňovali neuctivost jejího chování v dané situaci („Hrob není poklad, v něm se nehrab“). Z inscenované povídky Doktor kazisvět bez potíží vyvodili motivaci hlavní postavy k nepomáhání druhým po incidentu na pohřbu (nechtěl přijmout přízeň těch, kdo jím předtím opovrhovali), nebyli si ale jisti tím, proč odmítal léčit ještě před uzdravením pana rady. V největší shodě i s největším emocionálním vkladem děti interpretovaly příběh pana Vorla, k němuž vytvořily např. toto přísloví: Nesud' podle obalu! Není lehké přidat cihlu do již postavené zdi. Diváci ocenili aktuálnost témat, živý hudební rámec, jednoduché, leč působivé, jevištní ztvárnění oběšen se pana Vorla a řadu dílčích nápadů.

TÁTOVÉ A MÁMY MUSÍ TU BÝT S NÁMI

Formou živých obrazů a jejich komentářů děti nezávisle na věku pojmenovaly, jaký obraz dětí a dospělých inscenace přinesla. Úděl dětí vesměs vnímaly jako úděl bezmocných, rodičovské role podle nich s sebou nesly svědectví o nezájmu dospělých, o jejich direktivnímu chování a přílišné zaměstnanosti sebou samými. Pohybovou složku inscenace hodnotily jako nesmírně tvořivou a dokázaly z ní bezpečně číst zobrazované děje či emoce. Nejintenzivněji na ně zapůsobilo taneční zvýraznění rodičovské hádky.

Zapsala Klára Fidlerová

ZAPSALI JSME Z...

OTEVŘENÉHO DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

MOJE TETA MORSIE

Sešlo se asi 30 dětí. Nejprve jsme diskutovali o představení *Moje teta Morsie*, sestavovali (rekonstruovali) děj a přitom jsme přišli na věci, které dětem nebyly jasné. Šlo např. o to, co se „šouralo za panáčkem“ v prvním příběhu, nepochopili ani důvod zatčení Evy v druhém příběhu. Zabývali jsme se tím, jestli děti byly živé nebo mrtvé, kde se celý příběh odehrával (děti diskutovaly – chata, les, panelák!). Líbila se jim teta, tvorba prostorů a věcí, světlo, nebo třeba scéna „prázdniny tetičky“. Pracovali jsme pak ve skupinách, každá skupina napsala „+“ a „-“ představení na papír a následovala další diskuse.

NERUDÁRIUM

U představení *Nerudárium* jsme zapisovali postřehy formou „+“ a „-“ na tabuli a diskutovali. Děti nejvíc chválily hudbu, která byla „jako na Malé Straně“, všimly si různých „gagů“ (obchodník se smál i na pohřbu, doktor podal ruku na dalku). Na druhé straně nebylo dětem jasné, co vlastně doktor dělá (jak léčí), některým se to nelíbilo vůbec, děj nechápaly. Padla poznámka, že herci, co nehráli, byli vyplí. To si někteří diskutéři vzali osobně a diskuze nabyla osobních rovin, takže jsme přešli k dalšímu představení.

TÁTOVÉ A MÁMY MUSÍ TU BÝT S NÁMI

K představení *Tátové a mámy musí tu být s námi* jsme psali volné asociace (co se komu vybaví), ke kterým se pak dělaly čárky, když někdo také souhlasil. Největší diskuze byla kolem (ne)využívání rekvizit (králík), což se hodnotilo jako klad i zápor. Diskutující dále zaujalo (např.): jak dělali kolo a modelínu, hádka táty s mámou, jak se Hedvika pere s Mikulášem, i to, že kluk pochopil, že holky nejsou blbé (tento názor vyvolal vlnu diskuzí). Taneční forma zaujala všechny, někteří ale byli toho názoru, že jí bylo až moc. Zaujalo velké množství herců.

Eva Suková

DOŠLO POŠTOU

Blok prvních tří představení z 8.6. byl pro mě velice rozmanitý, jak tematicky, tak prožitkově. Popravdě, nemohl jsem se dočkat, až uvidím tu pověstnou Dětskou scénu, kde se umělecký duch i kreativita vyskytují po mnoha. Ano, toto byly a jsou moje první Svitavy. Možná to vypadá, jako že se moje divadelní zkušenosti pohybují někde na úrovni holuba, navíc ještě s pochroumanou nohou či zlomeným křídlem a možná nejste daleko od pravdy, i když já bych své zkušenosti přirovnal spíše ke zdravé bílé holubičce či k pávovi v období páření. Nechme ale už těchto zoologických nesmyslů a přejdeme k věci.

Moje teta Morsie. Ne, nejedná se o moji zběsilou tetu, nýbrž o první představení, které by zběsilost mojí tety s přehledem předčilo. Popravdě, nelíbilo se mi. Slibný začátek, kdy jednotliví herci v roli věci popisovali prostor (což byl podle mého velmi zajímavý a tajemný prvek), naprosto převálcovaly chyby tak výrazné, že je možná netřeba popisovat. Ale i tak některé zmíním (prosím toto vůbec neberte jako útok na Vaši osobu.) Zbytečná délka, každý sebe méně zajímavý dialog byl roztahán na pět minut, což je na můj vkus hodně. Herci, ačkoli se snažili a bylo to na nich vidět, si byli ve svých rolích podle mého nejistí, stačilo by jen spojit ruce za zády a hned by některé situace vypadaly vyostřeněji (viz. detektiv a policejní uvěznění nebo exekutor), ale na druhou stranu pokud šlo o výslovnost, nemohu si stěžovat. Celé představení na mě působilo mírně unaveně, ale rozhodně nebylo špatné už od kořenů. Věřím, že předloha byla napsána dobře a obsahovala morální ponaučení, které v představení už tak moc nevyznělo, ale bylo tam, což je důležité a uzavírá tak celý příběh.

Nerudárium. Již název předpovídal zajímavou inscenaci, která taková byla. Představení jsem si užíval snad od začátku do konce. Nutno také pochválit muzikanty, kteří odvedli skvělou práci. Divadlo bylo nabitě energií. V *Nerudáriu* si na nic nehráli, což považuji za jednoznačné plus. Například, že mrtvola nemusí být natvrdo pořád mrtvola (tzn. ležet a nehýbat se) se mi zdálo jako velice vtipný a oživující prvek. Ale i přesto jsem se nemohl ubránit pocitu prázdnoty a pocitu, že jsem se nic nedozvěděl a že nejsem nijak emocionálně ovlivněn (což asi ani nebylo cílem). Nevěřil jsem, že po skvěle zahraném *Nerudáriu* může přijít ještě něco pro mě zajímavějšího. Což se ale k mému údivu stalo. Tanečno, divadelno, hudební cosi bylo pro mě naprostým zážitkem. Každý moment jsem si užíval víc a víc. Málem mi kanula slza, když se účinkující (kterých bylo pozeňhaně) ukláněli a měl jsem chuť zařvat: „My chceme předávek!“ Obdivuji učitele nebo učitelky v tanečním studiu Light. Jak se vám jen povedlo dostat takové množství dětí na podium a secvičit s nimi učiněnou dokonalost?! Rozum mi zůstává stát. Jediné snad co bych vytkl, byla sice naprosto skvěle provedená hádka, která ale mohla být buďto v krátkých větách, nebo úplně do ticha. Vše vyvrcholilo noční můrou malého Mikuláše, když se mu do snu promítala samotná hádka rodičů. Nakonec vše dobře dopadlo. Rodiče se usmířili, ale happy end? Nečekejte a ani já jsem se nedočkal. Dokonalé zakončení slovy: „Vyhoď tu hnusnou věc!“, mě dostalo takřka na kolena. Ale i přes to všechno **Tátové a mámy musí tu být s námi.**

Vít Zborník

VČERA JSME SI VŠIMLI...

DISKUSNÍCH KLUBŮ

Včerejškem započala divadelní část dětské scény. Přes rozdílnost témat a přístup k divadlu můžeme najít jednoho společného jmenovatele. Tím je naše hlavní město Praha. Studio Light i DIPAČÁPI jsou soubory, které máme možnost pravidelně vidat na pražských krajských přehlídkách. Prahy se taktéž dotkl Bechyňský soubor ze ZŠ Školní, jehož členové nahlédli prostřednictvím Jana Nerudy do dění (nebo nedění?) Malé Strany. Jako tuplovaný Pražák jsem se velmi těšil, až soubory vyzpovídám. Ale aby měly možnost se ukázat i v trochu jiném světle, dostaly soubory drobný úkol – představit se na fotkách. Jediné zadání, které dostali, bylo téma „Krok, sun, krok“. Jak se to jim podařilo splnit, můžete posoudit sami.

NA SLOVÍČKO S...

DIPAČÁPY, PRAHA 5 - ZLIČÍN

Jaké pro Vás bylo zahajovat divadelní část Dětské scény?

Možná nám asi trochu vadilo, že nás nikdo neuvedl (před prvním vystoupením – pozn. red.), že jsme to tak trochu nečekali, že už se začíná.

My jsme ještě jako vůbec nevěděli, že už začínáme, my jsme si mysleli, že je to nějaká zkouška zvuková...

...a už to tam bylo.

No přesně tak.

Takže ten začátek byl trochu rozhozený.

A jinak jste neměli trému?

Strašnou.

Tak kromě Filipa jsme asi prej byli v pohodě.

Po kolikáté tady už jste?

Podruhý.

Byli jsme tady s Momo (pozn. Momo a ukradený čas, 2010).

Jak dlouho už spolu hrajete?

Počkej, to je osm let.

Ono jak kdo, my se postupně přidáváme.

Já teda hraju druhý rok.

Většina lidí sedm osm let.

Týjo, to jste spolu pěkně dlouho, jak to, že jste spolu po celou dobu vydrželi, co Vás spojuje?

Že se máme rádi.

Že se mezi sebou tak postupně zabíjíme.

Taková rodinka.

Protože my jsme chodili na školu jako na stejnou a ta byla jen do pátý třídy, a vlastně díky dramatiky se scházíme, protože každé šel na jinou školu, takže i to, si myslím, drží...

...drží partu.

Tedy k představení – bojíte se rádi?

No já jo.

No trochu se bát je zdravý.

No nemám ráda strach, mám radši jistotu.

Tedy budu mít dvě otázky – proč se rádi bojíte a proč ne?

Já se rád bojím, protože to je nezvyklý pocit.

Je to zajímavý...

...a adrenalin,...

...něco nového.

Já se nerad bojím, protože vždycky, když jdu potom večer na záchod, tak tam většinou nedojdu.

Proč jste se rozhodli pro horor?

My se každé rok rozhodujeme, co budeme dělat...

...my jsme totiž vždycky hráli samý takový fantasy – fantasy, pohoda, fantasy, komedie, fantasy – tak jsme se rozhodli, že jednou uděláme prostě něco...

...novýho...

..., že se pustíme do nového směru, že zkusíme něco strašidelného nebo něco reálnějšího.

Mohli byste mi představit Chrise Priestleyho? Kdo to je?

Má zajímavý příběh, který jsou většinou nevyzpytatelný, ten konec je nejasnej a člověka by měl vzít.

Hlavně horory jsou hodně o lekačkách a vemte si, že my jsme nehráli na lekačku, my jsme tam vlastně lekačky neměli, že to bylo jen takový to uvěření v něj.

Máte někdo podobnou tetičku jako je Morsie?

Naštěstí ne.

Ona to není ani tetička, je to prostě nějaká pratetička bůhví odkud.

A máte nějakého takového příbuzného?

Já mám takovou babičku.

Zkoumali jste někdy půdy plné haraburdí a starých věcí?

No jasně! Úplně nejlepší.

Tam vlastně získáváme inspiraci, tak získáváme ten pocit a pak ho předáváme na jevišti divákům.

Co bylo při zkoušení největší horor?

Občas jsme se prostě potřebovali trochu vysmát.

Když má člověk hrát horor a má v sobě ten smích, tak to nejde.

Je důležité mít to soustředění, napětí v sobě a to bylo někdy těžký udržet, když jsme měli zrovna nějaký období, kdy jsme chytali záchvaty smíchu. Vid' Filipku.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

DS ŽŠ ŠKOLNÍ, BECHYNĚ

První otázka – jaká je vaše zkušenost s Dětskou scénou?

No my už jsme tu podruhé, byli jsme v Trutnově, s inscenací „Osmý John a krvavý koleno“, bylo to před čtyřma rokama.

A co je podle Vás na přehlídce DS výjimečné?

No, že je dětská, většinou bývají dospělácký. Speciálně v názvu DS je, že je pro děti.

Jak jste přišli na Malostranské povídky?

To bylo tak, že jsme vlastně vybírali téma a nevěděli jsme co, a zrovna jsme od naší paní učitelky na češtinu dostali povinnou četbu – Malostranské povídky. Měla jsem přečtený asi tři povídky, a mně se ta četba líbila, tak jsem si přečetla i jiný, a tak se mi to zalíbilo a dokázala jsem si i představit, jak bysme to mohli zahrát, tak jsem to nabídla souboru.

To byla i moje další otázka. Chtěl jsem se zeptat, jestli pro vás nebyl problém, že Malostranské povídky mají dost často nálepku povinné četby.

No právě, to jsme se snažili udělat tak, že všichni říkají „Malostranské povídky, Neruda? Nic moc“, ale prostě když pochopíte ten příběh, tak si i najdete i jaký jsou dnešní lidi...

...ale každý se v tom nějak najde.

A možná bych řekla, že to je jediná povinná četba, kterou jsme přečetli všichni.

A neměli jste kvůli tomu v souboru rozkol? Někdo to třeba nechtěl dělat...

Ani ne, právě.

My jsme si vybrali pět povídek, ty jsme si všichni přečetli. Řekli jsme si, co by mohlo být

společný téma, čím jsou zajímavý.

Nejdřív nám vyšla vlastně ta pomluva a pak jsme si vzali ty tři nejlepší, co taky hrajeme a který se nám nejvíce líbily a v kterých jsme se nejvíce našli a který pasovaly nějak k sobě.

A složili jsme k tomu malostranskou hymnu.

Takže pro vás byla důležitá ta atmosféra toho drbání?

Že je to furt o tom, jak ty Češi přijímají jen to svoje a nic jiného.

A ještě jsme chtěli ukázat, že povinná četba nemusí být vždycky jenom nuda.

Co je podle vás ještě charakteristické pro Malou Stranu?

Že jsou svoji.

Že prostě drželi jenom oni při sobě a nikdo k sobě nepustili.

A všichni dělali, jak jsou kamarádi se všema, ale přitom byli největší rivalové mezi sebou.

Udělal jste si i výzkum? Byli jste se na Malé Straně podívat?

Nebyli, ale my jsme jeli sem přes Prahu, tak jsme si dělali srandu, že jsme tam mohli zajet a zahrát jim divadlo.

Mluvili jste o muzice. Tou jste se hodně zabývali?

Většina z nás hraje na hudební nástroje, to jsme si říkali, že bysme taky měli zakomponovat.

I jsme přemýšleli nad hodně věcmi, co by tam mohlo hrát, místo kytary tam mělo být úplně něco jiného, aby to bylo k té době.

Právě jsme hráli i na klarinet, ale nemohli

jsme se nějak sladit.

Tak jsme dali bubínek, že nám k tomu pasoval víc.

Koho z malostranských figurek byste rádi potkali?

Já bych chtěla určitě potkat Rusku.

Ale tak nějak asi všechny bysme asi chtěli potkat.

Já bych se asi celkově chtěla na jeden den ocitnout v té době a jakoby zažít ty postavy i ten příběh na vlastní kůži...

...jak to vlastně doopravdy bylo.

Co by asi říkal Neruda na naše divadlo?

To je dobrá otázka, to mě nenapadlo, ale nechme to být. Co vás při zkoušení nejvíce bavilo?

Ta písnička.

Ještě kolikrát, když odcházíme ze školy, si ji zpíváme.

Třeba jdeme po ulici jako soubor a všichni zpíváme tu písničku.

Když jsme řešili třeba Rusku, jak tam má svůj monolog, tak to nás taky bavilo docela dost.

Tak celkově nás to bavilo.

Dávat spoustu různých nápadů dohromady.

A kolikrát i polovina zkouška vyšla tak, že jsme to nehráli tak jako teď, ale dělali jsme si z toho hroznou srandu.

Tos neměla říkat.

Nabíráme energii tím, že si pak z toho uděláme ještě větší srandu.

Ale nesmí tam být pan učitel!

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

TANEČNÍM STUDIEM LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE PRAHA

Co Vy a Svitavy, jak se vám zde líbí?

Jo, líbí.

Jsmě se těšili po roce.

Když jste tu byli před rokem, kam byste mi poradili, abych se podíval?

Do Fabriky.

Na náměstí.

Na fontánu.

Proč jste si vybrali Mikulášovy patálie?

Tak je to sranda a proto, že se s tím dá hodně pracovat.

Je to příběh, který většina z nás zná.

Je to příběh dětí.

Jak dlouho děláte na Mikulášových patáliích?

Mikulášovy patálie dělám rok.

Minule jsme tu byli s „Malou čarodějkou“.

Co si myslíte, že je na Mikulášových patáliích nejdůležitější?

Vtip.

No, sranda.

Vlastně vžití diváka do Mikuláše.

Říkali jste, že je tam důležitý vtip, vlastně humor. Není těžké převést ho do

tance?

Jak kdy.

A teď to bylo jak?

Lehké.

Dobře to známe a baví nás to, takže se tomu smějeme i my sami. Stačí to potom zprostředkovat nějak dál.

Jak jste na to šli?

Měli jsme soustředění a zkoušeli jsme to tak dlouho, dokud se tomu lidi nesmáli.

Trvalo dlouho než se zasmáli?

Moc dlouho ne.

Jak to máte s rodiči, jste na tom stejně jako Mikuláš?

Jo.

Také Vás nechápu?

Ne.

Máte nějaké konkrétní historky?

Těch je.

To by mě Lenka přerazila.

Přinesli jste někdy rodičům tak krásného králíčka a oni to neocenili?

Ne.

Stačí, když přinesu pětku, to máma ocení hned.

Jak zkoušíte, jste věkově hodně rozvrstvení – od největších po nejmenší – jak to probíhá?

Někdy se vlastně sejdem a někdo má před tím začátek svojí hodiny, potom je společná zkouška.

Jsmě jakoby rozdělení a zkoušíme zvlášť a na konci se vždycky spojíme.

A když jste rozdělení, jak to funguje?

Tak si děláme svoje věci jako různý tance a kroky.

Co pro vás tanec znamená?

Všechno.

Kamarády, plno zážitků, zábavy.

A cestování.

Cestujete hodně? Kde jste všude byli?

V Německu, Rumunsku, Norsku, Anglii, Makedonii, na Ukrajině, v Srbsku.

Kde se vám nejvíc líbilo?

No tak v Norsku byla asi nejhezčí příroda.

Nebo ve Skotsku.

A byli jste někde s Mikulášovými patáliemi?

Zatím ne, ale pojedeme do Francie.

Ondřej Kohout

LETNÍ TÁBOR CTD PRAHA

nabízíme volná místa na letním táboře se zaměřením na estetickou výchovu, umělecké a tvořivé aktivity

- pořadatel tábora:** Centrum tvořivé dramatiky Praha, o. s., Arabská 681/20, Praha 6
- místo konání:** Plichtice (u Klatov)
- termín:** od 28. července do 11. srpna 2013
- cena:** 3.700 Kč (zahrnuje dopravu autobusem do Plichtic a zpět, ubytování, stravování pětkrát denně a veškerý program tábora)
(zájemcům, kteří by přijeli rovnou na místo, cenu adekvátně snížíme; jsme také připraveni jednat o případné slevě pro sourozence)
- kapacita tábora:** 40 dětí
- věkové omezení:** tábor je určen pro děti od 8 do 15 let (po ukončení 2. třídy ZŠ)
- náplň tábora:** tvořivé hry; výtvarné, literární, hudební, pohybové a dramatické aktivity rámované volnou celotáborovou hrou a inspirované okolním prostředím; procházky a výlety do okolí; drobné pohybové a sportovní hry; koupání, pokud to kvalita vody dovolí (Hnačovský rybník cca 0,5 km od tábora)
- vedoucí:** tábor zajišťuje osvědčený tým vedoucích, kteří mají dlouholeté zkušenosti z letních táborů i z celoroční práce v oblasti estetické výchovy a uměleckých aktivit
- vybavení tábořiště:** stany s podsadou, dřevěná budova s kuchyní a jídelnou, klubovna pro případ špatného počasí, suché záchody, polní umývárny, polní sprchy s vodou ohřívanou v kotli; pramice, pádla a vesty (v loděnici u rybníka)

informace a přihlášky:

Jakub Hulák
CTD Praha
tel.: 605 948 056
e-mail: ctd@drama.cz
www.drama.cz/ctd
www.facebook.com/LetniTaborCTD

KOMIKS - SLEPÉ ULÍČKY 2

Bublinu v komiksu ze včerejška doplnil Jiří Fencel z LDO ZUŠ Jindřichův Hradec. Škoda jen, že jeho návrh byl jediným doručeným. Redakce sídlí ve třetím patře Fabriky, nebojte se k nám vystoupat!

Jazz Jameson má dnes 2. narozeniny, těší se na dárky.

HLEDAČÍ HRA STOPA ZA STOPU

1. Hledejte stopu osobnosti, která je spojena se Svitavami a na oplátku na místě zanechte stopu svoji.
2. Buďte nenápadní, nikdo další by vás při hledání stopy neměl spatřit.
3. Nezapomeňte na místě nechat i svoji stopu.
4. Každý den bude stopa na jiném místě. Založena bude ráno a zrušena kolem desáté večer.
5. Všechny stopy budou zřízeny na místech spojených s přehlídkovým děním.

INSTRUKCE PRO DRUHOU STOPU

MUSÍM VÁS UPOZORNIT, ŽE MÁ STOPA JE V DŽUNGLI A MIMO PROVOZNÍ DOBU FABRIKY JE STŘEŽENA KAMEROVÝM SYSTÉMEM S NAHRÁVÁNÍM.

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
stodola / st.	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti
Tyjátr	Tyjátr, alternativní klub

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2013

NEDĚLE 9. června

7.00–8.00
8.00–8.45
9.00–11.30
9.00–12.30
9.00–13.00
10.00–11.40
13.00–14.30

snídaně – recitátoři
dílň pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie
vystoupení recitátorů 2. kategorie
dílň pro děti ze souborů semináře A, B, C, S1, S2
2. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost
beseda lektorského sboru s recitátory 2. kategorie a jejich doprovodem
diskusní klub pro doprovod recitátorů 3. a 4. kat.
dílň pro recitátory 3. a 4. kategorie
seminář R

15.00–16.40

2. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény skupina A

Líza, Bezefšeho, ZUŠ Turnov

Ze Zlatého kolovratu

Dramoši, ZUŠ Uherské Hradiště, pob. Kunovice

...A žeru rybí tuk, Bublín, Dramatická školička Svitavy

skupina B

...A žeru rybí tuk

Bublín, Dramatická školička Svitavy

Líza, Bezefšeho, ZUŠ Turnov ZUŠ Turnov

Ze Zlatého kolovratu

Dramoši, ZUŠ Uherské Hradiště, pob. Kunovice

17.15–18.00

diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 2. bloku

17.15–18.45

dětský diskusní klub pro děti ze souborů vystupujících v 2. bloku

otevřený diskusní klub pro děti Fka-foyer

diskuse o představeních 2. bloku

18.15–19.30

doprovodný program – Koblížci (koncert)

20.00

SZŠ-jídelna
SZŠ
kino
Fka, MMG, OttD, st.
Fka, Trám

MMG
SZŠ
SZŠ
OttD

Fka

Fka

Trám

Trám

Fka

Fka

Fka-uč. 3

Fka-aula

Fka, stodola

náměstí

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 2.

Redakce: Iva Vachková (šéfredaktorka), Tereza Strmisková, Andrea Pavlíčková, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson, redakční čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Uzávěrka čísla 9. 6. 2013 v 02.20. Náklad 280 ks.